

La frase del dia

“L'Estat espanyol està preparat per seguir la seva dinàmica repressora”

Oleguer Presas, EXJUGADOR DEL FC BARCELONA

Tribuna

Albert Botran. Historiador i exdiputat al Parlament de Catalunya

En absència de violència...

Aquesta setmana es tancarà el judici contra els nostres presos i preses polítiques. Tots aquests mesos han familiaritzat bona part de la nostra societat amb la naturalesa i el funcionament del sistema judicial espanyol. La raó d'estat impregna les acusacions de la fiscalia i l'advocacia, fent evident que la seva necessitat d'escarment preval damunt la protecció dels drets civils i polítics. Un biaix ideològic que també mostra qui hauria de ser el més escrupolós i equànim, el jutge Marchena, per la manera com ha tractat de forma desigual els testimonis cridats per la defensa respecte als de l'acusació. Aquests darrers, a més, policies en la seva majoria, també ens han demostrat com de fiables poden ser els informes policials com a font per a la instrucció d'un suposat delictu. Escoltant les seves descripcions sobre els dies d'octubre –hiperbòliques, fantàsiques i en molts casos directament falses– queda clar el paper que juga un altre dels pilars de l'ordre polític espanyol com són les forces de seguretat.

MENTRESTANT AL PAÍS BASC s'obre un altre procés judicial. Deixeu-me fer un incís per dir que, d'ençà de la Transició, a Catalunya els processos lligats al conflicte basc ens els miràvem de reüll. Probablement perquè una majoria de la nostra societat interpretava que l'excepcionalitat de la lluita armada provocava una resposta també excepcional per part de l'Estat. Tan sols el tancament d'*Egunkaria* el 2003 va despertar una solidaritat sensiblement més ampla. S'encenien les alarmes sobre com s'instrumentalitzava la retòrica antiterrorista per afectar greument drets civils com la llibertat de premsa. Per cert, en relació amb aquest cas, val la pena recordar que finalment l'Audiència Nacional va absoldre els cinc directius del diari processats i que més endavant Estrasburg va condemnar l'Estat espanyol per no haver investigat les tortures

que havia patit Martxelo Otamendi. Però el cas és que, de resultes d'aquells fets, el rotatiu va desaparèixer i ningú els va indemnitzar.

EN ABSÈNCIA DE VIOLÈNCIA es pot parlar de tot, deien, però amb el judici al procés català hem vist que la repressió de l'Estat no depèn del component armat del conflicte. Qüestionar la unitat d'Espanya és el veritable problema a ulls dels sectors que controlen l'Estat, en particular el poder judicial. Només així s'entén, representant el fil del que volia explicar, el procés judicial que s'ha obert contra 47 persones implicades amb la solidaritat amb els presos bascos. Es tracta del procés 11/13.

RECORDEM QUE ETA va anunciar la fi de la lluita armada el 2011. Dos anys després es van produir les primeres detencions d'aquest macrosumari perquè l'Estat espanyol, si alguna cosa ha fet en relació amb el conflicte basc, ha sigut posar traves a la pau. Els detinguts són principalment membres d'Herrira, una associació

“...es pot parlar de tot, deien, però amb el judici al procés català hem vist que la repressió de l'Estat no depèn del component armat del conflicte. Qüestionar la unitat d'Espanya és el veritable problema

que va néixer en el context de resolució del conflicte per vehicular les demandes dels presos i els seus familiars, un component important per tal que el procés de pau pogués prosperar. Per exemple, reclamar la fi de la dispersió, l'alliberament d'aquells que tenen malalties greus i també denunciar la doctrina Parot, que permetia allargar de forma excepcional les penes als presos i que finalment va ser eliminada pel Tribunal d'Estrasburg.

AL COSTAT DELS MEMBRES d'Herrira, en el macroprocés també seran jutjats 14 advocats dels presos així com altres professionals que feien tasques solidàries, com ara els metges i psicòlegs que elaboraven els informes de salut dels empresonats per poder sol·licitar-ne els canvis de règim o l'alliberament. Les penes van dels 8 als 21 anys per acusacions com la pertinença a organització armada i l'enaltiment del terrorisme.

EN DEFINITIVA, GENT que treballava per posar els fonaments d'una nova època, basada en el tancament de la lluita armada i en la integració dels presos en el procés de pau. Però el poder judicial els vol atropellar perquè poc importen les circumstàncies. De la mateixa manera que poc importa que en els nostres dies d'octubre hi hagués o no violència. “Les penes tindran una doble finalitat, de càstig i també dissuasiva, perquè mai més ningú s'atreveixi a atemptar contra l'ordre constitucional”, deia Vox en les conclusions del judici, expressant allò que no s'atreveixen a expressar la resta d'acusacions.

MALGRAT QUE LES CONJUNTURES basca i catalana continuen mantenint diferències, el procés 11/13 també té una finalitat exemplaritzant: recordar al món abertzale que, malgrat el cessament de la lluita armada, l'Estat pot continuar aplicant la repressió. El 14 de setembre ens esperen a la gran manifestació solidària a Bilbao.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Joan B. Culla

“La idea de publicar unes memòries als seixanta-tres anys em provocava una certa recança”, afirma Joan B. Culla,

però ha dissipat tots els dubtes i s'hi ha llançat de ple. *La història viscuda. Memòries* (Pòrtic, 2019) és un llibre contingut i ponderat com el seu autor. Per començar Culla certifica que, malgrat la seva joventut, els canvis de paradigma, de cultura, de maneres de fer i de pensar, el descrèdit de la política i la devaluació del periodisme a ritme de piulada són arguments suficients, de sobres, per emprendre aquestes memòries.

Espectador atent, Joan B. Culla va saber des de molt jove escoltar, aprendre, preguntar, escriure, ensenyar i transmetre un pensament i una opinió madurs i contrastats. Sense cap renúncia a la recerca de les seves arrels, a l'explicació de la seva infantesa, l'autor ens transporta de forma imperceptible pel camí d'un recorregut iniciàtic. El descobriment de l'Hemeroteca de la Casa de l'Ardiaca, les intermitències acadèmiques convulses de la carrera, el desenvolupament d'una sensibilitat crítica de les joves generacions d'historiadors i les primeres eines desenvolupades dibuixen el marc de l'aprenentatge de l'adolescència.

Resseguiu la sortida al món de Culla, de París a Lisboa, de Venècia a Grècia, i els contactes amb el món dels partits polítics dels anys trenta, objecte d'estudi, i la descoberta d'una època que el portaria a conèixer Max Cahner, Casanellas o Pierre Vilar, i també Josep Tarradellas a l'exili. I molts polítics Catalunya endins i Catalunya enfora.

Docència a l'Autònoma, periodisme a l'Avui, a TV3 i Catalunya Ràdio, a *El País* amb final de ruptura, establiment de cursos de debat i de pensament catalanista, un bon coneixement d'Israel, molt acreditat, configuren el bagatge d'una experiència de vida que es llegeix amb gust i profit.

Sísif

Jordi Soler

